

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Monday, 10th March, 1947.

No. 8.

	Page
EDITORIAL:	1
SPORTS SECTION:	2
FRUSTRATION, A FAVOURITE THEME OF THE MODERNS:	3
A PEDESTRIAN PACES THE PENINSULA:	4
THE WAY TO PERPETUAL PEACE:	6
THE SOCIAL CONDITION OF THE DEPRESSED CLASSES IN JAFFNA:	7
DO YOU KNOW?	9
பத்திரிகையர் குறிப்பு	10
திருவள்ளூரில் உவமைத்திறன்:	12
எஸ். உத்தியோகவேட்டை:	13
சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்:	15
பெண்கள் உலகம்:	17
By M. Kulanayagam	3
By "Wanderer"	4
By Sarojini Kulanayagam	6
By T. R. Jeganathan	7
By A. K. Sarma	12
By "சோழ"	13
By "மலர்"	15
By Halhoon A. Cader	17

A. DEVA RAJAH,
English Editor.

M. A. SATHASIVAM,
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Monday, March 10th, 1947.

No. 8

Editorial

Whether in ancient India where the Gurn emphasised the importance of religion to his Sishya or in Sparta where a boy was taught self-control, the aim of education has been to build character. Good education ought to produce men and women who will live as good citizens loving peace and prosperity.

In the modern world the true aim of education is lost. After an academic career some do not know how to live. In Gandhi's words they are "like embalmed corpses lovely to look at but nothing to inspire or ennoble." There are others whose aim of education is to acquire power. These are the people who are leading the world to destruction. Maddened by the delirium of greed they collect together under the name of a "Nation" and prey on their fellow-men like voracious wolves.

War is a terrible thing. It is still more terrible to have had two World Wars within the life of a single generation. There is something fundamentally wrong somewhere. It is here that education ought to play its part. In its anxiety to stuff the students with knowledge, modern education overlooks many important things. The education of today is unbalanced and sometimes unnecessary. A modern student will easily explain the complicated developments in science. But

when asked what religion is or what life means he will be at sea. Modern education has paid too much importance to the development of the intellect and has practically neglected the development of the soul. As a result, what is humane in man gradually diminishes into nothingness. Man becomes materialistic minded and does everything with the purpose of acquiring wealth and power. Thus we find that modern education has contributed practically nothing towards the building of character in man.

If many of the ills of the world are to be remedied education ought to be reformed. Religion must be a vital factor in education. Only through religion can man be made to realise the great worth of human life.

The whole world is today very anxious to put an end to War. This desire can be achieved to a great extent by educating the youth along right lines. The glorifying of war and War leaders in order to blow the fire of patriotism into the hearts of the young ought to be stopped. This fire once set alight can bring nothing but death and destruction to humanity. This is what Hitler did. He poisoned the German youth by dinning into their ears the false doctrine of the superiority of the Aryan race. These youths became

intoxicated and were the cause of terrible blood-shed. The youth of one nation ought to be taught about the peoples of other nations, not with the idea of prejudicing their minds but to bring about a feeling of brotherliness. Proper education which preaches the gospel of Love, Sacrifice and Service ought to be impressed upon the minds of the young. They must be taught to despise War as a cruel and immoral monster. It is then that man can stand up supported by the backbone of character. It is then that God will behold man, whom He made in His own image standing upright.

After accomplishing this we can live and glorify a life which will not be bloody and terrible but peaceful and happy. We shall then go forward guided by the experience of God's love and inspired by a new

Godliness and brotherliness towards a lasting "heaven" upon earth.

It is with pride and pleasure that we welcome Mr. Navaratnaraja as the new Faculty Adviser to the Young Idea. It is only when one talks with the boys of St. John's that one understands the warm affection they have for him. It is needless to mention that he has already won the admiration of many of us. We are sure that the Young Idea will become more and more interesting and successful under his guidance. We shall be failing in our duty if we do not thank Mr. Thuraiaratnam, our former Faculty Adviser, and Mr. Thiagarajah our former Editor for all the valuable services they have rendered to this paper. We hope that our fellow-students will give us full support by their literary contributions and helpful suggestions.

Sports Section

There is not much to report about the sports activities this term; Cricket is played on both grounds and it is really encouraging to see many turning up enthusiastically for practice. For the first eleven practice as many as twenty-two turn up. A hard fight is on for places in the team.

Two trial home and home matches were played during the first two week-ends. Great enthusiasm was displayed in these matches. The first of the matches was the annual Boarders - Day scholars match which drew up a good attendance. Both teams were well balanced, with the result that there was a ding-dong battle, till the verdict was given by the clock "Drawn".

After this great match which was anxiously looked forward to by the

whole school, there were two other matches. Prophet Mohamed's birthday saw another great match. In our fixture against the Jaffna Sports Club, in spite of all our best efforts, we were overwhelmed by a club far too experienced for us. The next match was against a scratch team which we won comfortably by six wickets.

Our inter-Collegiate matches are drawing nigh. The Captain of the team is not yet elected. The practice of giving over the captainship in trial matches unofficially is strongly disapproved by the team. The team should be selected early and it should have the right of choosing the Captain for any match. I hope the untiring efforts of our coach will bring him joy to see the success of the strong team he has made of freshers to the game.

Frustration, a Favourite Theme of the Moderns

"In the reveries of late adolescence, which often have a touch of passing malady and perversity, the gloom and abstract cruelty of certain tales will probably always have their share" Ludwig Lewisohn.

The theme of frustration which has become the adopted pet of the moderns marks a milestone in the history of literature. Such works of art which have adopted this as their theme very often are the result of the spontaneous outpourings of the feelings of the authors themselves in regard to what they feel about the present order of things. Very often these works reveal the character of the authors in that their contents indicate the shortcomings of or even the injustice done to that particular writer by the present social order. There have been brilliant authors who were born under difficult circumstances and the nature of their works is typical of the lives they have led. The mental conflicts that have raged within

them have acted as the motive force behind the production of such great works. There have been those who have had certain "psychological complexes", and their works reveal the powerful feelings that have rent them and made them cynical towards life. Voltaire, the French comedian or rather the tragi-comedian who lived during the eighteenth century suffered from a sense of frustration as regards the political condition of France at that time. This is quite evident from his attacks on the corrupt monarchy.

D. H. Lawrence, one of the chief enthusiastic spirits who led the school of thought that adopted frustration as its theme suffered deeply from the fact that he had not been given an opportunity to give play to the societal instinct which is the dividing line between man and the lower animals. This became an obsession with Lawrence. Lawrence, gifted with the power

of description is a master at character portrayal. In the "Trespasser" he describes a man, Sigmund by name who has led a licentious life. The passage of description where he draws a picture of Sigmund in the throes of a mental conflict which is produced as a result of the frustration he has encountered in life are typical of Lawrence's style. Sigmund on his return home finds that he is regarded as a trespasser in his own house and that no one welcomes him home. In "Aaron's Rod" Aaron Sisson, a man in his thirties suddenly leaves his family and stays elsewhere in London. This was the result of Aaron's intense dislike for people whom he regarded as entirely different from him and for whom, he thought, he need not slave. Aaron's stark indifference and cynical attitude towards the world is revealed later in the book when he regards even those who

deeply sympathised with him in a very insolent and sarcastic manner. Lawrence's portrayal of frustra-

tion differs in intensity in his various works according to the environment of the chief character in each of them that is, considering the "Trespasser" and "Aaron's Rod," as examples, the former dealing with frustration through moral depravity, and the other on a socio political level.

The theme of frustration which is peculiar to a certain class of writers only, may sometimes be attributed to the frustration suffered by certain authors as a result of the conflicts that have raged within their minds in that they might have had their physical limitations or due to the fact that they were observed by certain ailments produced by their imaginations. One such who belonged to the latter class was Edgar Allan Poe who tortured his mind unnecessarily with the fear of death. This is evident from his "Murders in the Rue Morgue." Another such who be-

M. KULANAYAGAM

longed to this class was Keats who died a premature death. He wrote among other works "Isabella, or the Pot of Basil", a theme derived from Boccaccio's Decameron. The theme, tragic in itself, was written by him when he was in the last stages of tuberculosis which put the idea of death into him. Tragedy is the theme in "Isabella".

William Butler Yeats who was disappointed over his relationship with Florence Farr wrote poems of frustration chief among them being "Her vision in the wood". The stanzas bear evidence of the powerful emotions by which Keats' heart was rent. The use of the sentence "A thoughtless image of Mantegna's thought" reveals to a considerable extent the mental conflict that raged within him. Keats, advocated a life devoted to the intellect which he calls "Changeless Metal", and as much as possible away from the hustle and bustle of twentieth-century life.

A genius among these was the Irishman Oscar Wilde whose mind was warped up as regards certain established laws of society which he went to the extent of contravening and had to pay for dearly with his life. Nevertheless regarding him in a detached way, he, it should be admitted, produced some of the greatest

works in English, or to more precise Irish literature during his time. Chief among his works, which were written from a sense of frustration and have frustration as their theme are the "Picture of Dorian Gray" and "Salome". The chief characters forsake the right path and regret their actions.

The giants of the Stream of Consciousness technique too were not free from frustration as such. Two of these James Joyce (the pioneer of the technique) and Salvador Dali were frustrated in their own way. James Joyce who was affected badly by poor eyesight was forced to adopt a technique where his sense of hearing was brought fully into action. This is quite evident from the fact that he has employed a medium known as the Language of Sound, an idea that is diametrically opposed to the strong convictions held by some of the foremost critics of the present day.

The idea held by those who dwell on the theme of frustration and that of their works is that the environment should be altered to suit the needs of the individual and not *vice versa*: the former being an idea which could be made practicable only by an upheaval in society which those of the Leftist Movement are quite confident about.

A Pedestrian Paces the Peninsula

Back-home again! But what a time I had! Over 325 miles of hiking through our wonderful Peninsula and among our wonderful people, full of thrills for myself and to those who met me on my hike.

The joy of SCOUTING is in SCOUTING and to me it appears that this is very true, especially after my seventeenth day hike round the Jaffna Peninsula.

It has been a great adventure in spite of my losing 20 lbs. in weight.

This loss I consider nothing when I think of the exciting moments, the different people, the beautiful scenes of the dry-zone and the fresh courage and the endurance that I have derived as a result of this venture which appeared foolish to many of my colleagues.

On the sunny morning of the 18th December, 1946, full of anxiety desire, and determination and with load of above 40 lbs. on my shoulders and good bye to my people at

BY "WANDERER"

home and started off Eastward on my ambitious tour. Having visited the nooks and corners of Vadamaratchi East, I proceeded to Pachilapali and went as far South as Elephant Pass and Chundikulam. At Chundikulam I had a bit of tough time, having had to spend the night in a wild and unoccupied area. The night had grown so dark that I could not move on to any other place; so with the help of my torch I managed to prepare a bed in a sheltered place by the side of a well. Of course for the most part of the night I had no sleep, the howls of jackals and the trumpeting of Elephants kept me awake and alert.

However, the day dawned and I thanked my lucky star that I was still in flesh and blood. This night's experience was a tower of strength to me and it gave me fresh courage and enthusiasm to go on with the rest of my plan.

Once I crossed Pallai there was not much difficulty either in finding a lodging or in getting my meals. One incident on my way to Maruthankeni I would like to mention. As I was walking with my pack, I saw a line 'Bus which halted suddenly by my side. One gentleman whom I later learned was a Vidane came up to me and demanded my pass, suspecting me to be a spy or an immigrant from India. I explained that I had no pass but only the letter of my Scouter, Mr. R. J. Thurairajah. He was satisfied with that and left me alone. When I walked on and reached the 'Bus terminus, to my surprise, I saw the Vidane waiting for me, but this time not to demand a pass but to take me home for a cup of tea.

Right through my tour curious people kept asking questions and delaying me, which of course for a large part I was able to avoid by posing to be a military personnel, but this trick would not work with

all people at all times. At time I had to wait and patiently explain myself, to many people; some of them took me home for a cup of tea and gave me words of encouragement. I can however remember at least a few occasions when people discouraged me; one strangely enough was one of my teachers and the other a station master of one of the stations I happened to pass by who said that at a time when I should really be studying a book in a corner, I was trying to perform a mad feat.

Once I got out of the South Eastern part of the Peninsula it was not so much adventure as an endurance test, having to walk miles along a road which I had passed by 'Bus so many times on previous occasions, and to places which I had visited more than once. But as a scout I knew that for me there was more to learn and know and I decided to pace the roads of even Jaffna town and Vaddukoddai.

I believe it was on the 11th day that I arrived at Vaddukoddai when I met my scouter and a few fellow scouts whose words of advice and encouragement helped me a great deal. By this time I believe I had finished about two thirds of the Peninsula and what was left was the familiar Vali-west, K, K S, and sub-urban areas, which I completed within the next six days.

These seventeen days of absence from home had not only meant 20 lbs. of my weight and a darker tan to my skin but the creation of a deeper love and a longing for this great game of Scouting, and for this wonderful land with its wonderful people.

[We understand that "Wanderer" is proposing to hike through the whole of Ceylon in the near future. We wish him all success,

—Ed]. •

The Way to Perpetual Peace

The harmonious chord of peace in its true sense is yet to be struck. The several attempts that have been made at its composition have only left behind vibrating discord.

Miraculous and breathtaking advances in science have been far from bringing peace and happiness to the world. The long strides of modern science have left the standard of morality lagging far behind, grouping its way through darkness and even threatening to unseat it. The misuse of scientific knowledge due to this very low standard of morality appears to be an impenetrable barrier to establishing peace and an enemy to the very existence of life by its devastating nature.

The main problems hindering peace are selfishness, distrust both among nations as well as individuals and dishonesty. Nations eye one another only as objects for exploitation, or to be guarded against. Such evils tend to end in the increase of crime and recurrent war—and as a result in widespread depression.

Out of this chaotic situation it is for men to rebuild a new world with peace as the chief factor. The powerful weapons of evil threaten the security of the home—on which depends that of the nation. Therefore the call of this vital task should come to every individual, though it is usually left to be shouldered by a few statesmen—who are expected to do all the planning and thinking. Every man, woman and child should enlist in this army—fighting for the safety of the world. The best defence a nation can boast of is character and unity in homes.

A moral and spiritual awakening beginning in ourselves is essential. I am sure no one doubts the virtues of unselfishness and honesty—but generally it is sought in

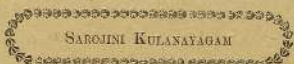
person. Instead, let us spot out our own faults before wishing for changes in others. This is the fundamental need. Such conferences apparently aiming at peace, as that of Yalta, Casablanca, and the U. N. O. have met with little success.

Nations on the whole have been oblivious to any help of God in the solution of this problem at which they have utterly failed. Many precious hours of brainfagged statesmen have been devoted to discussing terms of peace, which so far have only served to be the source of seeds for further trouble.

The speeches of Kings and Prime Ministers carried by air to the farthestmost parts of the world are listened to by men. Therefore should we not listen to the voice of the King of Kings—God who is constantly broadcasting to heedless nations. During the war thousands were compelled to hear the harsh and unwelcome Air-raid warnings because people had not thought of listening to God. Now it is time that we set the receiving sets—our hearts in order, and tune into the voice of God, which ought to be a potential force in our homes and Government. For ever talking, talking, and never giving God a chance to speak to us, we miss His golden guidance. Statesmen and the populace will do well to accept His help, for it is a sure solution to the problems endangering peace.

If God spoke to the Prophets of yore, will He not instruct a God-seeking leader who places his complete trust in Him? How much more safety will a State ruled by one under His guidance afford a citizen, than one is assured of at present.

The most practicable and demonstrable way of establishing peace, is not to resist evil. This cumulative

SAROJINI KULANAYAGAM

experience has shown. Resisting evil with evil leads to injudicious crime, whereas passive submission disarms the enemy, who is at the end spared not only haunting visions of trials and punishment but also the loss of the friendship of a fellow-being, or the extermination of thousands of men.

The gospel of love has been upheld only in theory and little attention paid to the practical side of

it—when it appears to be the only hope of restoring men to a surer moral footing.

If this is accomplished, every man will care enough for his fellow-being and everyone can have enough—the world can satisfy everyone's need. Greed, Jealousy and distrust will be displaced by love and there will be no place for international wars, as nations will rise far above the disintegrating sources of evil.

The Social Condition of the Depressed Classes in Jaffna

Jaffna is still very conservative as regards her social customs which are being rigidly enforced on her children. The world over the old order is fast changing yielding place to new, but here the people fanatically cling to tradition and feel reluctant to give up some of these age old customs foolishly practised for generations and which do not fit within the network of modern Society. A feature of modern Jaffna is its strictly observed caste system which if continued to be practised will no doubt prove detrimental to the progress of the country. The existing difference between a high caste Vellala and a low caste Pariah is so wide that it cannot be easily cemented unless the social condition of the 100000 people living in dire poverty and degradation is ameliorated.

The members of the depressed classes are looked down by caste Vellalas as social out-castes or untouchables. Society is very cruel to them in every way. It will not be far wrong to say that they are present in almost all parts of Jaffna. Apart from the fact that they are not given a seat in the houses of Vellalas they are not allowed to go

on the roads decently dressed, and their women folks are not given the freedom to wear ornaments or to put on a jacket. They are not allowed

to carry an umbrella with them to protect themselves from sun or rain. Any outcaste seen carrying one will be victimised and the property confiscated. No member of the depressed classes can claim equal seating in the Buses although he is paying for it. A few of the independent spirited untouchables who dared to violate these rigidly enforced social customs were assailed on all sides and subjected to tyranny and injustice. Examples are not wanting to substantiate the foregoing statement. The Villondy murder is a glaring example of cruel tyranny.

As they are brought up in a state of semi-slavery deprived of many of their civil rights and privileges, we find them all poor and illiterate leading a primitive life absolutely unconscious of the fact that they are living in the twentieth century. Most of them are miserably poor that they have no lands or properties of their own, and are compelled to live in lands belonging to Vellalas and become 'tenants' of those 'land lords'.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

They work for them in their fields and depend on them for their livelihood. As such they are at the mercy of the 'land-lords' who for the slightest offence can drive them out of their lands and set fire to their huts. Such occurrences are not uncommon in Jaffna. A few of them have taken up tapping as a profession, but it is not a profitable business and helps them to have only a hand to mouth to living. On the whole the economic condition of the depressed classes is very miserable.

In these circumstances it is not humanly possible for any class of people to educate their children and wipe out illiteracy and ignorance from among their midst unless they receive aid from outside. The Government has long ago declared open all schools for children of the depressed classes to study, but unfortunately their strained financial circumstances do not permit them to go to English Schools. By chance if one or two have money and want to educate their children they are unable to do so because the threatening hands of the pernicious society are raised against them always. There are instances when children of the depressed class parents received cruel and discriminatory treatment at the hands of teachers who happened to belong to the Vellala caste, and as a result the children were forced to leave school. No wonder that ninety-nine per cent of the depressed classes are illiterate and ignorant. Taking advantage of their backwardness, importance and numerical inferiority the caste Vellalas often subject them to severe exploitation. With the advance of civilisation, it will be better if these feudal systems give way to more democratic systems and put an end to shameful exploitation and tyranny. The untouchables except for a few Christians are predominantly Hindus, but they cannot gain entrance into the temple of their own

faith, they are precluded from entering the inner precincts of the temple for fear that their unholy presence may defile the sanctity of the place. Perhaps the Supreme one whose aid both the caste Hindus and the untouchables invoke, has a partiality for those on the top-rung of the ladder and keep them as the chosen ones.

When society frowns at them and subjects them to great ordeals the Government is equally odious in its treatment of the depressed classes. They are debarred from entering the police and the Excise Department and prevented from sitting for the D. R. O. Examination. There is not only social inequality but also legislative discrimination prevailing against them in this country.

In spite of all these numerous handicaps these people continue to exist as a community, and with the march of time they are determined to go forward. Civilisation calls on all progressive thinkers of the country to see that all social barriers against them are lifted and the forged chains of slavery broken. It is nothing but right that we should yield to the reasonable demands of these people who want their rights and privileges to be recognised, and who are anxious to play an important role in the future of the country. In asserting and demanding their rights they may have to incur the displeasure of an orthodox society which is harsh and vindictive but it cannot be helped. The Government should abolish social inequality and legislative discrimination and spare no efforts in being just towards all men. All possible help should be rendered to them so that they may take their lawful place as a useful community in a true society. Anything done in the way of help to uplift these poor degraded people will be a service not only to the community but also to humanity.

A Little Humour Now and Then is liked by the Wisest Men

"PROFESSOR"

There was once an absent-minded Professor, who came down to breakfast, kissed his egg and cracked his wife on the head.

CLEVER INDEED!

An intelligent girl is one who knows how to refuse a kiss without being deprived of it.

Teacher: "How far were you from the correct answer, Ram?"

Ram: "Only three seats, Sir".

The Police Inspector of a small town was also an expert Veterinary Surgeon. One night the telephone

bell rang. The Inspector's wife answered it. "Is that Mr. Black?" inquired an excited voice, "Do you want my husband in the capacity of a Police Officer or a Veterinary Surgeon?"

"Both Madam" came the reply. "We can't get our new bulldog to open his mouth and there is the burglars leg in it."

Geography Teacher: "What is an earthquake?"

Student: "It is a corruption of the earth, Sir."

A traveller describing his journey said, "I set out with two rags and bug instead of saying 'I set out with two bags and a rug.'"

Do You Know?

1. In cricket what was the original "googly"?
2. "And everywhere that Mary went".
What "was sure to go"?
3. Who said the following words:
"We shall defend our island whatever the cost may be; we shall fight on the beaches, we shall fight on the landing grounds, we shall fight in the fields and in the streets we shall fight in the hills; we shall never surrender. . . ." —
Gandhi, Abraham Lincoln, Churchill, Bose.
4. Can you remember who wrote these and from what works they are taken?
(a) "That's the wise thrush; he sings each song twice over".
(b) "Or like stout Cortez when with eagle eyes . . ."
(c) "The spirit of your fathers shall start from every wave."
5. One of these orders, though coveted, carries no precedence — Garter, Thistle, Merit, Bath, Distinguished Service?

Answers

1. A ball which appears to be bowled so as to break from the leg side, but which actually turns in from the off, it was first perfected by D. J. L. Bosanquet.
2. Her little lamb.
3. Churchill.
4. (a) Robert Browning's "Home Thoughts from Abroad".
(b) Keat's Sonnets "On First Looking into Chapman's Homer."
(c) Thomas Campbell's "Ye Mariners of England".
5. Order of Merit.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு கள்

பிரியாவிடைகளும் வரவேற்புக்களும்

'உட்கமே உலகம் காளை உடப்பதை காறிவார்' என்ற பாட்டைத் தமிழ் மணம் கமழும் உரகக் கவிநாயகர் எங்கள் எல்லோருங் கேட்குநர்ப்பிரிகள். கேற்று உயிரோடிருந்த வர் காளைக்கு உயிரோடிருப்பாரோ என்பது தான் சந்தேகம். இதுவெல்லாம் காலசங்கரத்தின் சுழற்சியை யன்றி வேறன்று.

இதுபோலவே எம் 'இளஞாயிறு' ஆங்கில தமிழ் பிரசுரங்கட்கு எத்தனை யோசைப் பத்திராதிபர்களாகவும் உறுப் பினர்களாகவும் கடமையாற்றியிருக்கின் றார்கள் ஒரு பத்திராதிபர் சிலக அலரு டைய இடத்தை இன்னொருவரு, பின் அலருடைய இடத்தைப் பின்னொருவரு மாகப் பலர் கடமையாற்றினர். இவ்விள ஞாயிறின் தமிழ்ப்பத்திராதிபராக ஏறக் குறைய ஒரு வருடத்திற்குமுன் எம்சகோ தா மாணவியாகிய கமலம் தம்பு கட மையாற்றியதைவிட எல்லோரும் அதிவிர். பத்திராதிபர் கடமையிலின்றும் விலகும் போதுவரம் பொறுப்பேற்றகாரின்பழைய பத்திராதிபரைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறுது விட்டுவிட்டேன் வனெனின, கமலம் தம்பு என்பவர் தம் கடமையிலின்றும் விலகிய பின்பும் இக்கல்லூரியிற் படிக்க கேர்ந்த காலம் இளஞாயிறின் வளர்ச்சியின் பொருட்டுப் பலவித ஆக்கங்களையும் செய்ததாலும் யாம் ஒன்றுங் கூறவில்லை. தற்போது அவர் பாடசாலைபை விட்டு விலகியபடியால் அவர் செய்த நன்றி களை எம் பாராட்டாமல் விடுவது முறைமா?

திருமதி கமலம், பெரும்பான்மை யான ஆண்பிள்ளைகளும் சிறுபான்மை யான பெண்பிள்ளைகளும் கல்விகற்கும்

இக்கலாசாலையிலே, சிறுபான்மைக் குட் சி யினையிடமிருந்து தாம் தமிழின்மேற்கொ ண்ட ஆபிரமனத்தாலும் அன்பினாலும் இடைபயறு உள்ளக் கிளர்ச்சியாலும் இள ஞாயிறுக்குக் கட்டுகா வரைத்தகின் சிமித்தம் பின் பத்திராதிபர் பொறுப்பை யும் ஏற்க கேரிட்டது. ஓர் பெண் மாணவி யாயிருந்தும் சிறப்பாக உட்கியதற்கும் அதுவுமல்லாமல் எம்க்கும் வேண்டிய வேண்டிய கோவங்களிலே கட்டுகாகள் தத் தும் உதவிசெய்ததற்கும் நாம் அவரைப் போற்றுவமலிட முடியாது. இவ்விதம் இளஞாயிறுக்கும் தமிழுக்கும் செய்த தொண்டை நாம் ஒருபோதும் மறக்கப் போவதில்லையென இவ்விதழின் மூலம் தெரிவிக்கிறேன்.

மேலும் இளஞாயிறின் ஆங்கிலப் பத்திராதிபரும் எனது நண்பனுமாகிய திரு. தியாகராசா தம் பத்திராதிபர் பொறுப்பிலிருந்து விலகினர். யான் பத்திராதி பர் கடமையை எம் தலைமேல் எடுக்கும் பொழுதே அவரும் பொறுப்பேற்றார். ஆனால் அவர் இடைபீலே நம்மைத் தனிக்க விட்டுகிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார். அவர் கடமையாற்றிய சொற்ப காலத் திலே நம்மோடு சேர்ந்த போன்றாக உழைத்ததற்கும் எவ்வித தகராறுகளோ அல்லது பிணக்குகளோ இல்லாது நம் இளஞாயிறுமை ஒருமனப் பாக்கர்போல் அன்புடன் ஆக்கரித்ததற்கும் நம் நன்றி யையும் போன்றையும் தெரிவிக்கிறேன். மேற்கூறிய இரு பத்திராதிபர்களும் வாழ்க்கையில் சித்தியெய்துவதற்கும் இள ஞாயிறுக்கு முந்தையைய மறவாதிருப்பதற் கும் அவர்களுக்கு ஆசிகூறி ஆண்டவன் வேண்டுகட்கொள்கிறேன்.

மேலும் எனது உயிர் நண்பனாகிய திரு. தேவராசா ஆங்கிலப் பத்திராதிபர் பொறுப்பை ஏற்றதையிட்டு மிகமிகக் களிப்பெய்துகிறேன். அவரது வாவு ஓர் நல்வரவென்பதற்கு ஓர் அறிகுறியாகியதெனில், நம் பாழ்ப்பாணக் கஞ்சூரியிலே கீழ்க்காட்டுச் சங்கீத வகுப்புக்கள் ஆரம்பிக்கும்போதே அவரும் கடமைபாற்றத் தொடங்கினார், இச் சங்கீத வகுப்பு இக் கலாசாலையிலே நடைபெறத் தொடங்கியமை மிக் கீழ்க்காட்டுக் கலைபும் சங்கீதமும் புத்தியிற் பெற்றவிட்டன வென்பதைக் காட்டுகிறது. இச் சங்கீத வகுப்பை நாம் முழுமனதுடன் வரவேற்கிறோம். இதனை நடத்துவதற்கு அல்லும் பகலும் உழைத்து வருபவரும் நம் கல்லூரி ஆசிரியருமாகிய திரு. B. K. சோமசுந்தரம் அவர்கட்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கிறேன். இச் சங்கீத வகுப்பு மேன்மேலும் வளர்ந்துவருமா கில் நம் கீழ்க்காட்டு நாகரிகமும் கலைகளும் புத்தியிற் பெற்றமும் என்பதோடமைபாது, நம்நாட்டுக்குச் சற்றேனும் பொருந்தா மேல்நாட்டு நாகரிகத்திலேயவங்கி, தினைத்து, அதனையே தம் தெய்வமெனக் கொண்டொழுகும் என் அன்பிற்கினிய சகோதர சகோதரிகள் உறக்கத்தையிட்டு எழுந்து நம் கலையே வளர்க! நம் நாகரிக மே தழைத்தோங்குக! நம் தமிழண்ணை வளர்க என்னும் குதுகலக்குரல்களுடன் நம் கல்லூரியைத் தம் ஒளியினால் ஓர் பங்கு உயர்த்திற்கு எழுப்புவார்களென நினைக்கிறேன். இந்தக் கால நிலையுடனும் ஒரேரேராத் திறக் கடமைபாற்ற முன் வந்த நமது நண்பனும் உயிர்ப் பாங்கனும் ஆங்கிலப் பத்திராதிபருமாகிய திரு. தேவராசாவும் நம் கூற்றைச் சற்றிச் சிந்திப்பாரென எண்ணுவது பிழையா? எனவே நாமும் புதிய பத்திராதிபருக்கும் நம் கீழ்

நாட்டுச் சங்கீத சபைக்கும் குதுகலமான வரவேற்புச் செய்கிறோம். அவர்கள் என் முயற்சியும் சங்கீத சபையின் வளர்ச்சியும் தழைத்தோங்குவதாகுக.

*

ஓர் வேண்டுகோள்

நமது இளஞாயிற்றுக் குழந்தை பால் குடித்துக்கொண்டு இருந்தாதிட்டு இப்போ வளர ஆரம்பிக்கிறார். அவரது வளர்ச்சிக்கு நாம் தலைசெய்ய முன்வர மாட்டோம். தன்னை இரண்டு அல்லது மூன்றவரத்திற் கொருமுறைபாவது கல்லூரி மாணவர் சமூகத்துக்குக் கொண்டு வரும்படி கேட்கிறோம். நம்மையும் அல்லும் பகலும் ஆயக்கினைப்பண்ணுகிறோம். எனவே அவரை இனிமேல் 2 அல்லது 3 வாரத்துக்கு ஒருமுறை வெளிப்படுத்த முன் வருகிறேன். இதற்கு உதவிபாக நமது புதிய ஆங்கிலப் பத்திராதிபரும் முற்பட்டு நிற்கிறார். ஆகையால் யான எனது அன்பான வாசகர்களைக் கேட்பது யாதெனில், இனிமேல் கட்டுரைகளை அதிகமாக எழுதவேண்டுமென்பதே. ஆகையால் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கட்டுரைகள் எழுதுவீர்களென்றும், கட்டுரைகள் புதுப் புது விஷயங்களைக் கொண்டனவாய் இருக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உயர்வறி சிலர் எழுதிய கட்டுரைகள் அதிகமாக வந்துவிட்டபடியால் நமது இளைய குழந்தை இம்முறை துக்கிக்கொண்டு உங்கனிடம் வர முடியவில்லை. ஆகையால் இன்னும் மூன்று வாரங்களில் அவன் உங்கனிடம் வருவாளென நினைக்கிறேன். அப்பொழுது அவற்றைக் கொண்டுவந்து உங்கட்குக் காட்டுவான்.

- 1 OCT 2007

VARDHIKOTAI

திருவள்ளுவரின் உவமைத் திறன்

By A. K. Sarma, Lond. Matric. (B.)

இனிமை என்று பொருள்படும் உம் மொழியாகிய தமிழைத் திரவள்ளுவர் தமது குறளால் அதிக இனிமைப்படுத்தியுள்ளார். இரட்டைப்படியுடைய குறுகிய செய்யுளானாலும் ஆழ்ந்த கருத்தைக் களை இலக்கண வரம்பினுட் பொதித்து நமக்கு மிக அண்மைபாயுள்ள பொருள்களினால் வயப்பட உவமித்திருக்கின்றார். “உலகியல் வாழ்க்கிற்று இன்றியமைவாத பலவும், உலகைத் தறத்தலாகிய மேன நிலைக்கு ஏதுவாகிய ஞான தத்துவமும், திருவள்ளுவரால் எடுத்தாளப்பட்டன. அவரின் விசுவ அறிவு, சரள கடை, தெளிட்டாத இன்பம் பயக்குந் சொற்கட்டுகள், கம்ம மாத்நாமன்றி மேல் நாட்டரையுந் தன் வயப்படுத்திற்று”

என்னவர் இயற்கைப் பொருட்கள் சிலவற்றை உவமேயங்களாகக் கொண்டாளுகின்றன புகழ்ச்சி வாய்ப்பை மீறியுள்ளது.

“அன்புத்தலை உயிர் வாழ்க்கை வண்பார்கண் வற்றன் மரத் தனித்தது”

வாழ்க்கை ஓர் வாண்ட. பாவனம். அதில் அன்பு நீர் ஊறநெடுக்க வைத்தல்தான் வாழ்க்கையின் வெற்றியாம். ஆகவே மனத்தின் கண் அன்பில்லாத உயிர் இல்லாததில் வாழ்தல் பாவகியத் திற பட்டுப்போன மரத் தனித்தது” மோலார், நீர் திறுந்த மனத்தகாட்டில் வற்றன் மரம் எக்காலத்தும் மறுபடி துளிர்ந்த வளர்வது கூடாதாரியமோ, அது போல அன்பு என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லாத ஒருவன் மனையிடமாகனோடு இல்லாதத்திலிருந்து வாழ்க்கை நடத்துதல் அரிதினும் அரிது. “உவமையின் சிறப்பை எள்க்கிக் கூறவேண்டிய அவசியமும் உண்டோ?

“மோப்பக் குழையுமணிசம் முகத்திரித்த கோங்கு குழையும் வீருத்”

அனிச்சம் பூ முகர்ந்தபார்க்கப்படும் பொழுது ஒரு சிறிதுவாரும், அதுபோல இல்வாழ்வான் முகம் வேறுபட்டு கோக்க விருத்தினர் வரவார். மிக மிருதவான அனிச்சம் என்னும் பூ முகர்ந்த அறிவதிலேயே வாரும். அடைவிட துண்ணுணர்ச்சி கொண்டவர் விருத்தினர் என ஆசிரியர் காட்டுகின்றனர். விருத்தினர் ஓர் வீட்டுக்குச் சென்ற சமயம் அவ்விலான் முகம் மாறுபட்டாளால் உடனே அங்கு நின்றும் அகன்றவிடுவார். இங்ஙனம் விருத்தினர் இயல்பு அனிச்சம் பூவிலும் மெல்லிபது என அழகாக உய்ணரை வைக்கும் திறன் புகழ்ச்சி கடந்தது.

“இளைய உளவரை இன்னா கூதல் கனியிருப்பக் காய் கவர்த்து”

அறம் வினைக்கும் இளைய சொற்கள் ஒருவிடத்தில் உளவாக விரும்ப, அவற்றைக் கூறுது பாயம் பயக்கும் இன்னா சொற்களைக் கூறுதல் இளைய கவிதன் தன்னிடத்திலுளவாகவிரும்ப அவற்றைக்கூறுது காய்களை உண்ணல் போலும். இளைய சொற்கள் இன்பத்தின் கன்மை பயக்கும், இன்னா சொற்கள் துன்பத்தின் தீமை வினைக்கும். “இன்சொலாலன்றி இருகீர் கியனுலகம், வன்சொலாலென்று மகிழாரே!” என்னும் முது மொழி வள்ளுவர் கூற்றை வலியுறுத்தும் கன்மதூரக் கனியிருப்பக் காய்களை ஒருவருந் தீண்டார். இது உலக இயல்பு. உவமையின் பொருள் உள்ளங்கை ரெல்லித்தனி போன்றிருப்பதைக்காண்க.

“ஊருணி நீர் லிறைத்தந்தே உலகவாம் பேரறிவான் திரு”

உலக கடைபை விரும்பிச்செய்யும் பெரிய அறிவியுடையவனது செல்வம் ஊரிலுள்ளார் தன்னிருன்னும் குளம்

கிரால் நிறைந்தார்போலும், ஊர்வெவ்
நிற்கும் குளம் நீர்நிறைந்து விளங்கினார்
பாழ் போகாத. கெழுது நின்று எல்
லார்க்கும் உதவும், அதுபோல உலகத்
தோடு ஒட்ட துழுதுகளை அறிந்த அறிந்த
அறிவாளனிடத்தான செல்வம் பாவர்க்
கும் எக்காலத்தும் பயன்படும் ஊருணி,
சிறியார், பெரியார், வறியவர், செல்வர்,
ஆண், பெண் முதலிய பவர்க்கும்
ஒரு தடையுமிலாது பயன்படும். அத்
தன்மை யொக்கும் பெருந்தையாரின்
செல்வம்.

மேலே கூறப்பட்ட மூன்று
குறளிலே திருவள்ளுவரின் உவமைத்

திறனை நாமறிந்தோம். அவரின் எண்ணத்
தரிய செய்யுளில் அவர் திரைமயிவப்
பினை அடைவிக்கும் உலகாயதமுறைகளை
கமக்கு அண்மையான உவமையங்களால்
விளக்கிய பொய்யா மொழியார் “தமிழ்
விதபத்தில் ஒளிகிடுகின்றார். அவரின்
உவமைத்திறனை எடுத்துரைக்க நம்
மொழியில் ஏற்ற சொல் இல்லை யென்
பதே என்னப்பிரதாயம். “தமிழன்
குறளை நுகர்வேண்டு. நுகர்ந்த
இன்புறவேண்டும். இனிமையான தமிழ்
ழில் யாக்கப்பட்ட குறள் சிவகிட்டுரியது.
“சிவகிப்பவர்க்குச் சிறந்த செத்தேன்
முந்திப்பொழியது இன்பம் பயப்பத.”

என் உத்தியோக வேட்டை

“எனக்குத்தான் கடவுள் பார்த்த ஒரு
மக்குப்பின்னையத் தந்திருக்கிறார். உலகில்
லாம் பின்னாக உழைத்து உழைத்துக் கொட்டு
கிறார்கள. தகப்பன் மாருக்கு
வாரி வாரிக் காளை அனுப்புகிறார்கள. என் பின்னாக என்
ருல் கோத்துக்கு கோம்
தின்றுவிட்டுக் கால்முட்ட
வேட்டி கட்டிக்கொண்டு தெருவலாத்திறது”
என்று திண்ணைக்குத்தில் இருந்த என் தப்ப
பனர் முறைப்பாடு பண்ணினார்.

“ஓ! அவன் என்ன செய்யாததைச் செய்து
போட்டான்? நீங்கள் கணக்கக் கிழித்துப்
போட்டீர்களாக்கும்! பாவம்! அவன் சோத
னைக்குப் படித்துப் படித்துத் தரும்பாய்
இளைத்துப்போனான். அந்த காசும் சோத
னைகாரன் ஒரு முறையாவது சித்தி போடா
னும்” என்ற சபையல் அறையில் இருந்த
என் தாயார் பதில் கொடுத்தார்.

‘ஓ! வாயை மூடி புத்தி படிப்பித்க் வரு
மாம். புத்தி? ஆறமுறை சோதனை குண்ட
டிக்கப்போட்டு வாதிருக்கிறது சமுதாய. தரும்
பாய், தருபு. ஈகனும் அப்படி, பெண்டாட்
டியும் அப்படியென்றால் தான் என்ன செய்யப்
படும்” என்று வீராவேசம் கொண்டு விட்டு,
துண்டுச் சால்வையைத் தோளில் போட்டுக்
கொண்டு வெளியே போய்விட்டார்.

இதப்பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த
எனக்கு கோசம் பொத்திக்கொண்டு வந்தது

கோசம் வந்தென்ன கார? ஆறமுறை மத்
திகுலேசனில் சவறி விட்டேன். பின்
படிக்கவில்லை எனறாது உத்தியோகம் தரு
வானு? என்ன இருக்காலும்
ஒரு உத்தியோகம் தேடிப்
பிடிப்பது என்னும் பிடிவா
தத்தடன் எல்லாப் புதிதைப்
பாதிரிகைகளையும் புரட்

டிப்பாத்தேன் ஒன்றில் மட்டும் “பாழ்ப்
பாணம் வெவ்நான் படவானினைக்கு பிரவேசச்
சீட்டு விற்கும் உத்தியோகத்தார் தேவை.
மனைச்சுருக்கு விண்ணப்பம் செய்யவும், முத
லில் ரூபா 40. பின் கூட்டிக் கொடுக்கப்படும.”
என இருந்தது உடனே ஒரு மனுப்பத் தீர்
வுறுகிப் போட்டன் கோரில் வந்து காணும்
படி மனைசாரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது.
பால்? என்ன தீர்வளிப்ப பண்டுகளையென்ற
வருமடி அனுப்ப்பது. என்ன செய்வது
என்று அவ்வொன்றை உடுத்தித் கொண்டு
புதப்பட்டேன். மோட்டா வண்டி (Bus)
மையப் பார்த்துக்கொண்டு அதிக கோசம் கந்த
லெண்டி வந்தது. “வேலை நிறுத்தம்” என்ற
கூத்து எடுக்கப்பயல் அதிக மோட்டார்
வண்டி (Bus) ஒட்டம் இல்லை சடைசியாக
ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்தது. விண்டி
கிரம்பச் சனங்கள்.

ஒருவாறு மனைத்துணிவடன் அகில் ஏறி
னேன். இருக்க தும் கிடைத்ததென்ற
நினைக்கிறீர்கள் மோட்டார் வண்டியின் வத்
கில்தான் இருக்கச்சொன்னார்கள். அதமட்டுமா?

என் தோளின்மீதல் ஒருவர் சவாரியுஞ் செய்தார். இவ்வளவும் போதாதென்ற ஆட்கள் எற்றுவிடற்கு வழியில் அகேர் துடக்கவில் சிற்பட்டிருந்னர். எல்லாவற்றையும் சிறைக்காரினர் ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. யாருடைய காட்டிவது. வாயநிறத்தால் பாண்டியின் கடக்க வேண்டியதுதான். ஒருவாறு பட்டினம் செர்க்கேன் அங்கே ஒரு வைகிறையப் பழஞ்சன் வாங்கிகேன். அதுவும் சமத்துவொண்டு மனேச்சர் வீட்டை கோக்கிப் போனேன். மனேச்சர் வீடு சரிபாதச் செரியவில்லை. பெரியவர்களை விசாரிக்க வேட்டம். ஒரு சூழலைய வண்டியாகாரனை விசாரித்து அவன் சொன்ன குறிப்பின்படி சென்றேன். அவன் குறிப்பிட்ட வீடுவாதம். வீடு விடவும். அதுதானதையும் மேல் விடின்னதாயும் இருந்தது. காலிற் சென்ற சட்டினேன். வீட்டை வயதண்டிய ஒரு பெண் சதையத் திறத்தன் “பிபா எங்கே காண வேண்டும்” என்று சொன்னேன். “அவ உன்னே சொறு சிறித ரோகத்தில் திரும்பி வந்து அவர் மேல் மடியில் நுருப்பதாயும் அங்கே போகும்படியும் சொன்னு.

மனேச்சர் என்ன சொல்லப்பெற்றிரா என்ற பயம். தலையின் உச்சியைக் கைகளால் சரிப்படுத்திச் செண்டு மோட்டார் வண்டியிலே சகல்களை சட்டையையும் சரி படுத்திச் செண்டு ஒருவாறு உன்னே சென்றேன். அவர் காந்தலி துண்டில் உட்காங்கிந்நார். எல்ல வசிகாரமும் முறங்கு மிகைசுடிவது இரத்தர். என்னக்கண்டதம் உவர். பெயர் விசாரித்தார். காண் வாய் திறக்குமுன் அங்குமொரு குழந்தை ஒடிவந்த “பப்பா பப்பா செருவிலே பழஞ்சாரன் போகிறான். பழ வாங்கித் தாருகோ” என்று அழுவது. காணும் இரத்தார் சமய மென்று பையலிருக்க பழங்களைக் குழந்தை

யிடம் நீட்டினேன். அவர் இதைக் கண்டதம் “வேண்டாம், வேண்டாம், இதைல்லாம் என்னத்திற்கு” என்று மறித்தார். “அதிலே பா காபில்லை சல்ல பழங்கள். விலை மலிவாக வாங்கினேன்” என்று சொல்லிப் பல்லை துளித்தக்கொண்டே குழந்தையிடம் “காங்கித் தேன்

பின் மனத்துணிவுடன் என் விதபத்தைக் கொடுத்தேன். “காந்தான் படயாளியைவில பிரவேசர்த்திட்டு (Ticket) வித்தும் உத்தியோகத்துக்கு மனுப்பண்ணியவர். இன்று வந்து காணும்படி காங்கித் வந்தது. அங்கிலை எட்டாம் வகுப்புலரை படித்திருக்கிறேன். மேலே படிக்கப் பண உதவியில்லை. என் பெற்றோர் வறியவர்கள். அன்னுற்றான் இந்த உத்தியோகம் பார்க்க யோசி கிறேன். தபவு செய்ய வேண்டும்” என்று திரே ஸார்சிலே பேசியேன். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவர் விழுந்த விழுந்து சிரித்தார். எனக்குக் கேடம் வந்தசென்று சொல்லுவா வேண்டிமா? ஆனாலும் என்ன செய்வது உத்தியோகம் கிடைத்தார் போதமென்று வினைத்துக்கொண்டு “பிபா! என்ன சீவன் அங்குலவு கேசவமார். கிணக்க வேண்டாம் உங்கயோம் பார்க்க விட்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள்” என்றெல்லாம் மேலும் மேலும் சொன்னேன். அங்கு அடக்க முடியாமல் மேல்மேலுஞ் சிரித்தார். காண் என்ன செய்வென்று தெரியாமல் விழிக்கிறேன். அவர் ஒருவாறு சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு “பாப்பி! நீ! வீடு தெரியாமல் வந்துவிட்டேர். அந்த மனேச்சர் என்னல்ல” என்றார். மனக்கோதலை திறக்கித்தக்க கொட்டிப்படு அலமாரனம் ஸாக்காப் பிரிக்க ஒருவாறு வீடு கோக்கி வந்துவிட்டேன். இன்னும் உத்தியோகம் கிடைப்போன பாகில் இல்லை. அது கடைத்தக்க பாகில் இல்லை.

[தம் சொந்த அதுபாபத்தை எழுதுவது போன்ற எழுதிய இக் டீஸை வாசிப் போர்க்கு விட ருசியாக இருக்குமென்று கிணக்கிறேன். ஸாண் மத்தமானாலும் அகீத்த முயன்றால் ஸ்லாகப் படிக்கலாம்! ஆணையால் இக்கப் புத்திக்கட்ட தம்பியைப்போல கீகனும் ஏமாந்து போகாதிர்கள். இப்பொழுதுத படிப்பிலே எண்ணு சருத்தமாயிருக்கன். அல்லது போனும் இவரது கதிரைன் நீயாரும் அண்டயவேண்டி கேடுகெ. — பதினாறு]

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

By. 'மாமா'

உலகத்திலே காலத்தோறும் பெரிய பெரிய மனிதர்கள் தோன்றித் தம்மோடுன் தோன்றிய பலரினும் பரக்கச் சில சில விசேஷ கருமங்களை ஆற்றித் தம் புகழை நிறை, தமக்கு அடையாளமாக அப்புழை இவ்வுலகில் கிட்டி விட்டித் தாம் கொண்டுவந்த புகழ்வுடம்பைக் கொண்டொத்தமாதிரிப் திரும்பியும் அவ்வுலகுக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர். அவ்விதமாகப் பெரிபாரன் ஒருவர்தான் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்.

இவர் கள்ளூரிலே ஓர் சைவத் துறிய பத்திலே தோன்றி வைத்தியவிலக்கம் என்னும் பெயரையும் பெற்று வளர்ந்து வந்தார். தமது இருபதாம் வயதிலே இலங்கை எழுத்தாளர் பரீட்சை (Railway Clerical) யில் சித்திபெற்றத்க் கையாற்றியவர் இதற்கிடையில் இவர் கத்தோலிக்க சமயத்திலே சேர்ந்தருந்தார். அப்பொழுதுதான் இவருக்கு ஞானப்பிரகாசர் என்னும் பெயர் மதமற்றத்திலேபோது கொடுக்கப்பட்டது. இளமையிலேயே அவருக்கு ஞானம் பிறந்து கிட்டது. இவ்வுலகவாழ்வானது மீளப்படி காரணது கையிலிருக்கும் துண்டிவந்தல்ச் சமானமென உணர்ந்தார் இல்லறஞ்செய்து மனையாளோடு கூடிவாழ்ந்து பெறுவ இன்பம் மிகமிக அற்பமானதெனத் துணிந்தார்.

‘என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே’

என்ற விவேகானந்த சுவாமிகளின் வாய்க்கின்படியே ஆண்டுகளுக்குச் சேவை செய்ய விருப்பிக் கத்தோலிக்க குருவானார். குருவாகத் தமது கடமையை இனித்தெய்துவரும் காலத்தில் அவருக்குத் தமிழார்வம் பிறத்தது.

தமிழை ஐயத்திரிபின்னிக் கற்றார். எண்ணிலாத தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாங்கித் தமது வீட்டை அலங்கரித்தார். புத்தகங்களினால் அவரது வீடு அலங்கரிக்கப்படவே அவற்றை வாசிப்பதனால் அவரது மனமும் தூயதாய் அலங்கரிக்கப்பட்டது. தமிழை உருக உருகப் பாடுவார். தனது அன்பிற் கினிய மனையாளும் புத்திரரும் சுறத்தவரும் எவ்வாறும் தமது செலவக் களஞ்சிபமாகப் தமிழை எண்க் கொண்டார்.

அக்கனம் சுவாமிகள் பிறமொழிகளையும் கற்றார். சமஸ்கிருதம், எத்தின், ஸ்பானிஷ், ஜெர்மன், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளைக் கற்றார். அவற்றின் பயனாகத் தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பையும் உருவையும் ஆராய்ந்தார். பல புத்தகங்களை அச்சிட்டார். தமது ஆராய்ச்சியின் பயன் என்னவென்பதை உலகுக்கு நிக் காட்டினார். அது என்ன? தமிழே உலகத்திலே முதன்முதற் தோன்றிய பாஷையெனவும், தமிழிலிருந்தே ஆயிரக்கணக்கான மொழிகள் இந்த ஐரோப்பிய பாஷைகளிற் கலந்தகிட்டனவெனவும், தமிழே எல்லாவற்றிற்கும் தாய்ப் பாஷை யெனவும் தம் நீண்ட நரைத்த ஆராய்ச்சியின் பயனாய் நிரூபித்தார். அத்துடன் அமைவாது தமிழிலே நெற்க்கலைச்சொல் அகராதி யொன்றும் இயற்றினார். இவ்விதமாகப் பல தொண்டுகள் எம் தமிழ் மொழிக்குச் செய்த சுவாமிகள் இறைமைக்குச் சில தினங்கட்கு முன் இவ்வுலகை நீக்கினார் என்பதைக் குறிக்கும் போது எமக்குப் பெரிய மனக்கவலையாகியிருக்கிறது.

சு வ ர மி ஞா ந ப் பி ர க ா ச ரி ன்
 பீவிற்போது யாம்பாடிய செய்யுட்குள்
 இக்கே நடுவேம்

வெண்பா

- 1 காணிலத்தேர் காட்டிழை கல்லையார் காவாழ்த்த
 தேனினிதான் தீர்தமிழுஞ் சேனோங்க — காணிலத்தில்
 ஞாநியாய் வந்துவித்த கற்றோன்றல் போகியோ!
 தேனினிதான் தீர்தமிழை விட்டு
- 2 ஆகைக் கரும்பு அறிவழித்து தேம்பியழ
 சாலைப் பசுங்கரியுந் தான்றேவ — சேகை
 கற்குவினும் காணிழ காட்டமுடன் பரிவையே
 கற்பார்தன் தீர்தமிழைக் கண்டு.
- 3 இவ்வுலகி னுள்ளுவையே இன்றமிழை பெய்காணும்
 அவ்வுலகி லென்செவ்ளி ரண்ணலே — எவ்வா
 அருவகலாச் சாபல்போல் உன்னுடனே பேசுப
 பருகினாய் பைந்தமிழும் பால்.
- 4 கலைபாழி நீத்திக் கனித்தமிழைக் காண
 நிகையிலா சின்னுடை நீக்கி — வலையாம்
 புகழ்கொண்டே சீயேகில் பூண்பததான் யாதோ
 சுகத்தின் தனிமுதலே சான்று.

பெண்கள் உலகம்

By Hathoon A. Cader.

H. S. C. Arts

இன்றைய காலகால உலகில் பெண்கள் தனித்தனியாகியிருக்கிற நிலைமையைப் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு நாம் பெண்கள் அறிவில் மிகுந்த முதிர்ச்சியடைந்து ஆண்களுடன் சமமாகப் பணிகளைச் செய்வதற்கான திறமைகளையும் பெறும்படிப் பதவி வகிக்கும்படி நினைப்பதைப் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு.

தற்கால ஸ்திரீகள் உலகத்திலே முக்கிய ஸ்தானம் வகிக்கிறார்கள். ஆண்களைப் போன்ற அறிவு, ஞானம், வீரம் முதலான உணர்ச்சிகள் இவர்களிடமும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஆண்களைவிடப் பெண்களுக்குச் சிறிது புத்தன்மையும், பொறுமையும், அமைதியும் அதிகமாகியால் எவ்வளவு பொறுப்பான வேலைகளையும் அவர்கள் கருத்தாகச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாகியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறான குணசெய்தல்களினால் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் தன்மைமற்ற தாழ்மையாகியும், திறமையுள்ள ஆசிரியைகளாகவும், வைத்தியர்களாகவும் வெளிவருகின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் பெண்களுக்குப் பொறுமை என்னும் சபாவும் அதிகமாக இருப்பதால், இவர்கள் தாம் கற்பிக்கும் தொழிலில் ஆண்களைவிடச் சிறிது உயர்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றார்கள்.

உயர்த்தாக் கல்வி பெண்களுக்கு உண்மையாகவே அளவிடத்தக்க நன்மையைச் செய்துள்ளது. இதனாலே ஆண்களும், பெண்களும் சமமாகக் கல்விகற்க முடிகின்றது. சிறிது கற்றவுடன் பெண்கள் மேற்கொண்டு தங்களது கல்வியைத் தொடர்ந்து கற்க முடியாததினால் பாடசாலைகளுக்குச் செல்வதை நிறுத்தி விடுகின்றார்கள். அதனால் பிற்காலத்திலே குடும்பப்பொறுப்பை ஏற்கும் திறமை

இல்லாது விடுகின்றது. சமுதாயத்திற்கே அல்லது தேசத்துக்கே அவர்கள் எவ்வித சேவையும் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாகப் பெரும் சமையாகவே இருக்கவேண்டுகின்றது. அந்நிலைமையாக இப்பொழுது உயர்த்தாக் கல்வி பரிலச் செல்லும் பெண்கள், பரீட்சைகளிலும் குடும்ப வாழ்க்கையிலும் வெற்றி பெறும் படித்த பெண்களும் அகத்தம், வாழ்க்கையின் சமயங்களிலான பெண்களும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்வது அவசியமென்று காலகால உலகம் கருதிப் பல சங்கிலிகளை நிறுத்தியதாலேயே அவைகளில் பெண்களும் சேர்ந்து படித்து ஞான வளர்ச்சியை அடைப முடிகிறது.

முக்கியத்திலே, பெண்கள் கல்விகற்றால், குடும்ப விஷயங்களை நன்றாக நடத்த முடியாதென்றும், ஒழுக்க முறையோடுகளாய் காணப்பட மாட்டார்களென்றும் கருதிய காலமொன்றுண்டு. ஆனால், இக்காலப் பெண்கள் உலகத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கல்வி கேள்விகளில் தலைசிறந்து விளங்கி வருவதால் பழங்காலப்போக்கப்பொய்யாகியிட்டது. சென்ற காலங்களில் பெண்கள் இயக்கம் மிகவும் தாழ்வான நிலைமையிலே இருந்த வந்திருக்கின்றது. அதற்கு உதாரணமாக "ரித சாரத்திலே" பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

"மனையை வாழும்பொழுது வளமொடு
[பிரதா வரப்பான்.
பொருளிய பெளவனத்திற் பொருந்து பர்த்
[தாவேகாப்பான்.
தந்தியமூப்பிலே தன் தாயனை காப்பா
[னன்றிச்
சங்கையா மெக்காலத்தும் சந்திரியிலுலத்
[கானே."

இக் கோட்பாட்டுக்கிணங்கப் பெண்கள் பல காலத்தில் கல்வியறிவுள்ள பெண்கள் பல

ரிருந்தும் சுதந்திரமற்றவர்களாகவே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். பெண்ணை கப்பிற்றந்த ஓளவையாருமே “பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்” என்று கூறி பெண்கள் குழாத்தினர்க்கே இழிவுண்டாக்கினார். “பெண்சொற் கே கே லை” என்று ஓளவையார் கூறிய ஒரு வாக்கியத்தையே வேதவிதாயகம்பிள்ளை என்பவர் ‘ஓளவையாரும் ஒரு பெண்தானே. ஆகவே அவர் சொல்வதைத் தள்ளி விடுவோம்’ என்று கூறியுள்ளார்.

ஆனால் இப்பொழுது உலகம் புரட்சியடைந்துள்ளது. இப்புரட்சியில் இந்தியப் பெண்கள் கிழிப்படைந்திருக்கிறார்களென்று கூறலாம். இந்தியாளிலுள்ள எல்லாச் சமூகப்பெண்களும், உதாரணமாக விஜயலக்ஷ்மி பண்டிட், சரோஜினி தேவி, ஷா கவாஸ்பேகம் முதலியோர் தேச

விடுதலைக்காக அருட்பாதி படுகின்றனர். சிறிது மாதங்களுக்குமுன் பூர்வீகம் பண்டிட் இந்திய மக்களின் சுதந்திரத்திற்காகவேண்டி ஐக்கிய மகாசபைக்குச் சென்று தென்னாப்பிரிக்க பிரமுகரோடு வாதித்து வெற்றி பெற்றது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கல்கியறிவற்ற பெண்களாக இருந்தால் இவ்வாறு முன்னேற முடியுமா? மற்றவர்களால் சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடிய கன்ரிஸைமையில் இருக்க இயலுமா? மேலும், சமூகசேவை, அரசியல்தொண்டி இவைகளில் பிடுங்கிக்கொடுமா? ஆகையினால் எவ்வித காலத்தில் உடை, கடை என்ற போலி ஆடம்பரத்தில் ஈடுபடாமல் ஆடவர்கள் அதிகரிக்கத்தக்க முறையில் பெண் உலகம் சுடமையாற்ற வேண்டும்.

[அன்பான சகோதரிகளே! உங்கள் சகோதரியால் எழுதிய இக்கட்டுரையின் கடைசி மூன்று வசனங்களையும் பன்முறை வாசித்துணர்வுகள். அதன்படி நடக்க முயலுங்கள். அது எவ்வளவு பொருள் பொதிந்ததாக இருக்கின்றது. “உடை கடை என்ற போலி ஆடம்பரத்தில் ஈடுபடாமல்” பெண்கள் நடக்க வேண்டுமென்று எழுதிய இக்கட்டுரையானதற்கு நமது மனமார்த்த கன்ரியறிவைத் தெரிவிக்கிறோம். அது ஒர் பொன்மொழி யென்பதற்கையயில்லை. பத்திராதிபர்]

English Editorial Board

Editor :

A. Deva Rajah

Associate Editor :

D. S. Sanders

Literary Section :

Miss S. Kulanayagam

B. Thevarajah

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathipillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section :-

A. M. Brodie

Junior Section :-

S. Chandrarajah

J. Balarajah

Faculty Adviser:-

E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.) Lond.

A. C. M. F.

Tamil Editorial Board

Editor :

M. A. Sathasivam

Associate Editor :

S. Selvaratnam

Literary Section :-

Miss S. Sanders

K. Vaithianathan

S. Anpurajah

Co-eds. Section :-

Miss M. Kanagambigai

Miss Hathoon A. Cader

Verse Section :-

E. Vellautham

Junior Section :-

S. Somasundaram

P. Selvarajah

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.